

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 337/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE/76/2012 z 29. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoE/76/2012 z 29. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) potom, ako márne vyzval sťažovateľku (oprávnenú) na zaslanie ešte jedného rovnopisu odvolania proti jeho rozhodnutiu č. k. 6 Er 790/2007-17 z 18. augusta 2012, ktorým vyhlásil exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. R. K. pod sp. zn. EX 4080/07 za neprípustnú, zastavil ju a súdnemu exekútorovi a sťažovateľke nepriznal náhradu trov exekúcie a uznesením č. k. 6 Er 790/2007-42 z 12. októbra 2012 uložil sťažovateľke *„zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania proti rozhodnutiu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6 Er 790/2007-17 zo dňa 18. 08. 2012 vo výške 5,00 eur...“*. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE/76/2012 z 29. novembra 2012 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že s napadnutým rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí a považuje ho za také, ktoré porušuje jej základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné a odporujú zákonnej úprave, ako aj ustálenej rozhodovacej praxi krajského súdu v totožných veciach, pričom konkrétne poukazuje na rozhodnutia tohto súdu sp. zn. 1 CoE 187/2012 z 3. decembra 2012 a sp. zn. 8 CoE 79/2012 z 30. novembra 2012. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd *„dezinterpretoval ust. § 42 ods. 3 vetá druhá OSP“*, podľa ktorého podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, ako krajský súd posúdil námietky sťažovateľky týkajúce sa chýbajúcej podstatnej náležitosti rozhodnutia, ktorou je odôvodnenie, pretože *„z vydaného uznesenia nie je možné zistiť, koľko rovnopisov súd vyhotovil, aké podanie bolo predmetom vyhotovovania rovnopisov, komu boli rovnopisy určené, ani iné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' dôvodnosť, či opodstatnenosť vyhotovenia rovnopisov“*.

Sťažovateľka v petite žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE/76/2012 z 29. novembra 2012 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE/76/2012 z 29. novembra 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu č. k. 6 Er 790/2007-42 z 12. októbra 2012 o uložení povinnosti sťažovateľke „zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania proti rozhodnutiu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6 Er 790/2007-17 zo dňa 18. 08. 2012 vo výške 5,00 eur...“.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav, aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, a ani mu neprislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť

teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu týchto základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva, že prvostupňový súd „... svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v spojení s položkou 21 Sadzobníka súdnych poplatkov, keď konštatoval, že oprávnený nereagoval na výzvu súdu zo dňa 17. 9. 2012 a nedoložil rovnopis odvolania, preto bolo potrebné vyhotoviť takýto rovnopis za účelom jeho doručenia súdnemu exekútorovi. Súdnym exekútor je účastníkom exekučného konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, pričom oprávnený napadol rozhodnutie prvostupňového súdu o zastavení exekúcie, s ktorým je spojený i výrok o trovách súdneho exekútora.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu oprávnený. Žiadal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušiť dôvodiac tým, že v prejedávanej veci nebolo potrebné doručovať odvolanie súdnemu exekútorovi, nakoľko nebol napadnutý výrok o trovách konania, a preto ani súdneho exekútora nie je možné považovať za účastníka konania v tejto časti...

Pokiaľ... prvostupňový súd zvažil, že v danom prípade je potrebné doručiť rovnopis odvolania i súdnemu exekútorovi a zákonným spôsobom vyzval oprávneného na zaslanie rovnopisu, ktorý na jeho výzvu ani po predĺžení lehoty a vysvetlení nereagoval, postupoval správne, keď dal vyhotoviť rovnopis odvolania na náklady oprávneného, a preto odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.“

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že už prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí č. k. 6 Er 790/2007-42 z 12. októbra 2012 (s. 2) výslovne uviedol, že sťažovateľka podala „*proti rozhodnutiu, ktorým súd vyhlásil exekúciu na neprípustnú, zastavil ju, súdnemu exekútorovi a oprávnenému nepriznal náhradu trov exekúcie, v celosti odvolanie, doručené súdu v dvoch rovnopisoch*“.

Ústavný súd nesúhlasí s námietkou sťažovateľky, že „*z vydaného uznesenia nie je možné zistiť, koľko rovnopisov súd vyhotovil, aké podanie bolo predmetom vyhotovovania rovnopisov, komu boli rovnopisy určené, ani iné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť dôvodnosť, či opodstatnenosť vyhotovenia rovnopisov*“. Samotné vydanie procesného rozhodnutia, resp. nadobudnutie jeho právoplatnosti, nemá bez ďalšieho za následok stratu prístupu k súdu.

Ústavný súd sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie krajského súdu po preskúmaní jeho obsahu hodnotí ako ústavne konformné a zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu by úsilie o hľadanie spravodlivosti nemalo spočívať v komplikovanom riešení banalít, ako je to mu v danom prípade, keď predmetom „*sporu*“ je súdny poplatok v sume 5 €. Predstava, že by sa zaplatenie tohto poplatku mohlo materiálne dotknúť niektorého z ústavou garantovaných práv sťažovateľky, je absurdná, pretože len náklady spojené s prevzatím právneho zastúpenia a so spísaním a podaním sťažnosti ústavnému súdu mnohonásobne prevýšia sumu, ktorá je v okolnostiach daného prípadu pre sťažovateľku „*v hre*“. Inými slovami, v danom prípade nemožno hovoriť o takom zásahu krajského súdu, ktorý by dosahoval ústavne relevantnú intenzitu porušenia označených práv sťažovateľky. Ani tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd v podobných prípadoch rozhodol inak, nemohlo vzhľadom na predmet konania pred všeobecnými súdmi viesť ústavný súd k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013